

Julkisuuden miinus 15 minuuttia

© A. Sovijärvi, 2001, rev C1

<http://apz.fi/kirjat/>

*"Silloin joutuu lähtemään / kun ei pysty ollenkaan / lähtemästä
kieltäytymään / ne on pikkulähtöjä ennen sitä suurempaa"*
- Viisi vuodenaikaa / Kaija Koo

Tämä teksti on omistettu kavereille, jotka nyt ovat poissa.

1 .. Intro

"Joitain tähdenlentoja ei kukaan näe, toisia ei haluaisikaan"

Minä vihaan matkailua. Minä vihaan lentokenttiä. Minä vihaan lentokoneita mutta minä rakastan sinua. Niin kai minun olisi pitänyt sanoa. Vaan en minä ymmärtänyt, edes osannut aavistaa että minun olisi vain pitänyt tarttua, pitää kiinni, eikä koskaan päästää irti.

Syksy 1998. Istuimme siinä sängyllä kylki kyljessä ja tuijotimme huoneen suuresta ikkunasta syysmyrskyyn. Sade piiskasi ikkunoita ja repi viimeisiäkin kellastuneita lehtiä puista, hyinen tuuli puhalsi kylmää ilmaa avonaisesta tuuletusikkunasta. Olin syvästi ajatuksissani ja mietin tapahtumien kulkua ennen tätä hetkeä.

Törmäsimme sananmukaisesti toisiimme koulun kahvilassa, vain jokunen kuukausi sitten ja selvitettyämme sotkun tarjosin hänelle uuden kahvin. En ole hyvä aloittamaan keskusteluja, mutta emme tarvinneet sanoja. Ne tulivat vasta myöhemmin.

Olin ujo ja pelkuri. En uskaltanut koskaan sanoa sitä lausetta hänelle nenätysten .. niitä kolmea sanaa. Ruudun takana, tekstiviesteissä tai kirjeissä sen sijaan pystyin tunteeni ilmaisemaan ja yritin asettaa itselleni takarajoja hetkelle, jolloin lopullisesti tuon hänelle sanoisin. Rikoin päätökseni päivittäin, koulun alussa, välitunnilla tavatessa, kotiin lähdeittäessä.

Viimein alkoi syysloma ja hän oli lähdössä perheensä mukana lomalle. Olisin kai minäkin ollut tervetullut, mutta tavallaan jännitin hänen vanhempiaankin. Mitä ajattelivat minusta, olisinko syvä pettymys, taakka josta haluttaisiin eroon millä keinolla tahansa? Niinpä kieltäydyin matkasta, mutta lupasin tulla saattamaan lentokentälle kuitenkin.

Istuimme edelleen sängyn laidalla. Huoneessa oli syvä hiljaisuus, ei tosin häiritsevää sellainen. Pidemminkin ehkä rauhallinen ja lämmin, kuin olisi leijunut ilmassa. Tuntui kuin olisi ollut valveillaolon rajamailla.

- "Koska te tuutte takasin", kysyin viimein rikkoen hiljaisuuden, vaikka tiesin vastauksen.
- "Viikon päästä sunnuntaina."

En minä tuota halunnut kysyä. Olisin halunnut pakottaa hänet sanomaan ensin ääneen sen mitä itse aioin sanoa, olisi pitänyt kysyä: "rakastatko sinä minua?". Vaan luontainen ujouteni taisteli vastaan. Asetin itselleni jälleen uuden takarajan, tällä kertaa lentokentälle juuri ennen lähtöä.

Lauantai katosi kalenteristani jonnekin, sunnuntaiaamuna istuskelin bussissa matkalla kohti Helsinki-Vantaan lentokenttää ja kävin läpi mielessäni tulevaa tilannetta yhä uudestaan ja uudestaan. Yritin arvioida hänen reaktioitaan siihen mitä aikoisin sanoa .. niin myönteisiä kuin kielteisiäkin. Ehkä hän vain hyppäisi kaulaani ja peruisi koko matkan .. tai sitten sanoisi tahtoneensa olla vain kaveri ja suuttuisi. Voi kun joku näyttäisi minulle tulevaisuuden.

Oli jo hyvissä ajoin paikalla ja istuskelin kahviossa juoden jo melkein kylmäksi ehtinyttä kahvia. Minua jännitti, enemmän kuin hammaslääkärissä tai koulun terveydenhoitajalla rokotetta odottamassa. Ihmisten hälinä jotenkin vääristyi epämääräiseksi kohinaksi,

adrenaliini veressä tuntui sydämen tykytyksenä. Minua jaksoi hetken huvittaa yksityiskohta, että yksi lentojen saapumisesta ilmoittavista monitoreista näytti Windowsin sinistä ruutua.

Nojailin tuolillani selkäni takana olleeseen ikkunaan ja katselin kahvion toisesta kerroksesta alas ihmisiä. Jännitys sahasi hetkittäin äärilukemissa: tuntui että olisi voinut olla hyvä idea vain jänistää ja juosta.

Hetkellä jona hänet näin, meinasin tipauttaa kahvimukin kädestäni. Värikäs reppu selässään hän käveli määrätietoisesti portin eteen josta hänen koneensa lähtisi ja jäi katselemaan ympärilleen suuren elokuvajulisteen eteen vanhempansa perässään.

Pyörittelin hetken tyhjää kahvimukia käsissäni, sysäsin sen sitten pöydälle ja nousin. Pidän katseeni kiinni hänestä kaiken väkijoukon keskellä, aivan kuin peläten kadottavani hänet silmänräpäykselläkin. Seisoin lopulta hänen takanaan.

- "Hei."

Hän hätkähti hieman, kääntyi ympäri ja syöksyi kaulaan. Tarkemmin ajatellen en ole ikinä tuntenut oloani niin puhtaasti lämpöiseksi kuin sillä hetkellä, koko viimeinen syksy katosi jonnekin hetkeksi siinä pitäessäni hänestä kiinni. Kuulutus palautti minut takaisin todellisuuteen, hänen koneensa ilmoitettiin lähteväksi.

- "Hei, meidän pitäis mennä jo, kuuluu portilta."

Hän astui pari askelta taaksepäin ja jäi katsomaan minua. Nyt se oli, viimeinen takaraja. Yritin kerätä rohkeutta viimeinkin sanoa sen.

- "No, moi."

- "Moikka", hän sanoi katsoen minuun hetken ja käveli vanhempiensa perään.

NO MOI?! En voinut uskoa että olin juuri sanonut "no, moi" hetkellä jonka piti muuttaa kaiken, tehdä varovaisesta hapuilusta vakaita askelia.

Seurasin katseellani hänen kävellessään portista ja kadoten lopulta kulman taakse. Halusin juosta perään ja korjata virheeni, mutta en pystynyt; olin juuttunut paikoilleni.

Lentokoneen alkaessa hiljaa etääntyä terminaalista pääsin viimeinkin irti ja kämmenet ikkunassa seurasin kuinka se hiljalleen lähti rullaamaan kohti kiitorataa. Käännyin selin ikkunaan ja katselin väkijoukon tauotonta liikettä. Lopulta ratasrikko pääkopassani hellitti ja tajusin että minun **oli** kerrottava ajatukseni hänelle.

Kaivoin kännykän taskustani ja soitin. Puhelin ehti soida pari kertaa kunnes hän vastasi. Ehdin kuulla hänen äänensä, sen jälkeen hiljaisuus. Käännyin ympäri puhelin edelleen kädessäni katsomaan ulos ja seurasin tähtitaivasta.

Muutamaa sekuntia myöhemmin kirkas valopallo valaisi koko taivaan; kirkas valkoinen muuttui kellertävän punaiseksi ja alkoi pudota taivaalta. Kaikki tunteeni katosivat hetkeksi jonnekin aiheuttaen täyden neutraaliuden tunteen, jonka pyyhkäisi yli vain sekunteja myöhemmin epätoivo ja tuska.

2 .. Syvä hiljaisuus

"Hiljaisuus toimii myös niin, että tarpeeksi moni huutaa tarpeeksi lujaa."

...yli sata menehtyi...

...viranomaiset eivät odota löytävänsä eloonjääneitä...

...traaginen lentokoneturma...

...vaatineen 122 uhria...

Käänsin katseeni alas.

"Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen".

Tunsin hypänneeni kalliolta ja vastoin tahtoani jääneeni eloon halvaantuneena. Ne viimeiset sanat .. hänen ilmeensä .. pyörivät jatkuvasti tajunnassani. Olin kirkossa, joskaan ei se ollut minun paikkani, mutta paetessani kaikelta epätoivoltani jopa epätodennäköiset

mahdollisuudet tuntuivat varteenotettavilta.

Tiedätkö sen itkua edeltävän tunteen - pää tuntuu raskaalle, kurkusta puristaa. Se minulla oli päälläni, ei mikään muu. Tietoinen puoleni oli jo aikoja sitten väistynyt ja antanut tunteille vallan. Olin todella sekavassa tilassa nähden välähdyksenomaisesti yksittäisiä kuvia hänestä ja tapahtumista jotka johtivat tähän.

Oloni ei helpottunut kirkossa yhtään. Kerrottu siitä, että he olisivat nyt paremmassa paikassa ei näyttänyt tekevän lähtemätöntä vaikutusta väkeen. Minä käytin kaiken voimani yrittääkseni pysyä kasassa vielä hetken.

Vasta kotona nähdessäni kuvan meistä annoin lopulta periksi. Istuin sängyllä; juuri siinä missä istuin sinä syysmyrskyisenä yönä ja annoin olotilan muuttua suolaisiksi kyyneliksi. En enää tiennyt miten jatkaa tästä. Se asia joka ehkä tietämättään oli pitänyt minua liikkeessä oli nyt lopullisesti poissa, tilalla uskomaton tyhjyys.

Toivoin vain voivani lähteä kävelemään .. ja kävellä niin kauas kuin jalat kantaisivat ja jäädä sinne .. unohduksiin. Harmi vain etten koskaan voinut jättää itseäni, käskeä sitä kärsivää osaa kolmannessa persoonassa kävelemään pois ja jäämään sinne. Se oli pysyvä osa minua ja vain minun se oli kannettava mukani.

Päivä toisensa jälkeen kului ilman että mitään muutosta tapahtui. Muutamat yrittivät tavata, keskustellakin .. tuloksetta. En ymmärtänyt enää puhetta vaan tuijotin jonnekin kaukaisuuteen toivoen kuulevani vielä sen äänen .. näkeväni hänen hymynsä.

Selailin läpi valokuvia, ei niitä voinut edes sanoa vanhoiksi, kun olin vasta äskettäin ostanut niille kansionkin. Kuva kerrallaan kävin läpi muistojani ja joka kerta hänet nähdessäni tunsin hänet lähelläni .. se tunne oli juuri ja juuri aistittavissa palauttaen sitten takaisin suruun.

Se tunne alkoi käymään pikkuhiljaa ylivoimaiseksi - pelkkä olemassa oleminen sattui enemmän kuin minulla siihen riitti asteikkoja. Halusin lopettaa sen kaiken, päästä rauhaan .. olemattomuuteen. Taivas ei kuulostanut paikalta johon halusin, pelkkä tyhjä tiedottomuus sopi minulle paremmin.

Mutta jälleen kerran minä olin pelkuri, jos voinut sanoa hänelle "minä rakastan sinua", miten olisin voinut myöskään päättää tätä olotilaa. Aamu alkoi valjeta viimein kun nukahdin siihen päiväpeiton päälle.

Herätessäni oli taas yö, hieman kahden jälkeen. En tuntenut voivani yhtään paremmin, mutta olin onneksi saanut niin syvän unen, ettei sen läpi enää painajaiset jaksaneet tunkea tajuntaan. Huoneessa oli pimeää, kelloradio oli juuttunut aikaan 23:04, mutta uskollinen rannekelloni sentään kertoi totuuden. Nousin varovasti sängyn laidalle ja katselin ulos. Syysmyrsky oli vaihtumassa talven aluksi, tuuli löi räntää huoneen ikkunaan.

Vaimea ääni talon toisesta päästä sai minut herkistämään kuuloani hetkeksi; vanhemmilla tuntui olevan vaihteeksi riita meneillään. Kuuntelin hetken tuota, totesin sitten ettei pääni kestä enempää. Kaikessa hiljaisuudessa kävelin eteisen läpi napaten takin päälleni ja suuntasin ulos.

Etupihan aita piti tuulta hieman kurissa, mutta sain silti kylmää räntää niskaan. Keli sopi hyvin tunnelmaan. Vilkaisin ympärilleni yön hämärissä ja astuin autoon. Lunta ei vielä ollut, mutta näillä keleillä se ei ollut enää kaukana. Ajoin kaupungin läpi katsellen valomainosten loistoa ja yritin saada asioita järjestykseen pääni sisällä. Olo oli jotenkin äärettömän ahdistava ja painostava.

Pyörin ympäriinsä mietteissäni, kunnes lopulta pysähdyin suurehkon huoltoaseman eteen. Paikka oli paikkakunnan harvoja aina auki olevia, ja minä tarkemmin ajatellen olisinkin voinut viihtyä paremmin paikoillani kahvikupin ääressä.

Astuessani ulos tuuli heitti jääkylmää räntää päin näköä, ohut puseroni kastui melkein hetkessä kävellessäni sisään. Poimin nopeasti kahvin tiskiltä ja vetäydyin nurkkapöytäni lämmittelemään. Tuijotin synkkänä kahvikuppiani, kunnes kuulin äänen edestäni.

- "Minkäs maan sinä olet myynyt?"

Nostin katseeni hitaasti, minua vastapäiselle tuolille pöydän ääreen istuutui hieman yli nelikymppinen mies. Haalareista päätellen rekkakuski. Tottuneen oloisesti hän taiteili auki

sokeripalat ja kippasi ne kahviinsa alkaen sitten sekoittaa kuppia hitaasti. Mietin hetken, alkaen sitten pikkuhiljaa hahmotella ääneen miten tähän päivään oli tultu.

Ilmekään värähtämättä hän kuunteli, tuijottaen välillä jonnekin kaukaisuuteen ohitseni, välillä kahvimukiinsa. Yritin, mutta en voinut mennä järin syvälle yksityiskohtiin, mutta hän ymmärsi kyllä. Huoltoasemalla oli muuten hiljaista, silloin tällöin yksittäinen auto sujahti ohi satasen alueella.

Oletin, että tuntisin oloni ehkä helpommaksi kerrottuani edes jollekin mikä mieltäni painoi, mutta en tuntenut minkään muuttuneen.

Saatuaan kahvinsa juotua hän katsoi hetken ulos ja sanoi:

- "Et sä tosta murehtimalla yli pääse, mutta voisi auttaa jos kävitsit katsomassa sitä paikkaa."

Hetkellinen vihanpurkaus käski minua sanoa vastaan, mutta en voinut. Tilanne oli jotenkin liian rauhallinen rikottavaksi riitasoinnuilla. Hänen noustessaan pöydästä jäin miettimään asiaa.

3 .. Esittäytymisiä

"Kohtaat elämässäsi monia ihmisiä. Muista, että heille sinä olet vain yksi kohdattu henkilö."

En tiedä miten tähän hetkeen oli jälleen tultu. Tuijotin kahvikupin yli räntäsateeseen lentoaseman kahviossa. Paikka oli hiljainen, muttei aivan kuollut. Yksittäisiä odottajia nojaili pitkin käytäviä, siivooja onki karkkipapereita lämpöpatterin takaa. Kahvion TV:stä tuli parhaillaan oikeastaan ainut koskaan tehty hyvä suomalainen TV-sarja: 'Aika ei paranna haavoja'.

Kuullessani alunperin rekkakuskin neuvon se kuulosti omituiselle, mutta nyt tarkemmin ajatellen tälle paikalle palaamisella oli joku tietty terapeutin vaikutus. Huolimatta siitä, tuntui kuin sisällä olisi palanut eikä se tuli sammunut kahvilla.

Tuijottaessani ulos pohdin tapahtumia tässä hallissa vain vähän aiemmin: kyseinen kiitorata oli edelleen suljettuna mutta julkisuus oli jo alkanut unohtaa tapahtunutta. Lööppien sivuilla yleisönosastoilla kauhisteltiin miten tämä oli päässyt tapahtumaan. Minä toivon mielessäni, että voisin elää uudestaan sen viimeisen minuutin ... ja että saisin toisen kupin kahvia tästä nousematta.

Tuo ajatus oli edelleen päällä, kun kahvikuppi kilahti pöytään, toinen minua vastakkaiselle puolelle pöytää. Mies kalliin oloisessa puvussa istuutui viimein seurakseni.

- "Se oli ensimmäinen."

Nostin katseeni ylös. Hän hämmensi kahviaan ja naputteli sormella pöytään. Pitkä hiljaisuus, jonka aikana yritin varovaisesti arvioida häntä - olisin voinut vaikka vanhoa että hänen läsnäolonsa laskee paikan lämpötilaa. Tiedätkö tunteen, kun voit selvästi tuntea jonkin olevan pahasti pielessä, mutta et vain voi määritellä sitä?

- "Kerro, sanoin lopulta päättääkseni hiljaisuuden."

Hän laskee lusikan pöydälle ja maisteli kahviaan aivan kuin kallista viiniä.

- "Käsittääkseni toivot, että voisit palata juuri tässä tilassa hetkeen, jolloin et tarttunut tilaisuuteen."

Pysähdyin miettimään, tämä vaikutti jotenkin epärealistiselta hetkeltä, aivan kuin olisin odottanut hetkenä minä hyvänsä herääväni.

- "Näin voisi sanoa", yritin heittää rennon oloisesti tuntien oloni oikeastaan äärettömän hankalaksi.

- "Minä voin tarjota sinulle mitä haluat, mutta joudun kysymään sinulta, onko sinulla varaa maksaa sen hinta?"

Yllättäen koko epärealistinen oloni sai kaiken vallan, seurasin hetken tilannetta kuin kolmannelta persoonasta kuullen edelleen omat ajatukseni. Mitään sanomatta nousin pöydästä ja kävelin ulos.

- "Minä odotan täällä", hän huusi perääni.

Tunteja myöhemmin istuin huoneessani sängyn päällä tuijottaen jonnekin ulos kaukaisuuteen. Pelkäsin jotain todella paljon, liekö todellisuus oli jättämässä minua taakseen. Tällaisia asioita ei voi tapahtua, ei kukaan voi lukea ajatuksiani - ei kukaan voi antaa minulle sitä viimeistä minuuttia. Ehkä se oli vain hyvä arvaus vieraalta.

Seuraavan kerran palatessani jostain haavemaailman takaa todellisuuteen, istuin jälleen lentoaseman kahviossa. Puolessa välissä ollut paperikuppi pöydällä, televisiosta tuli jo lumisadetta. Ja siinä hän istui taas minua vastapäätä: mies kalliissa puvussaan. Hän näytti kuin olisi odottamassa allekirjoitusta suuren kaupan osakkaalta ja kuin kunnioittaen vastapuolta olemalla hiljaa tehden silti selväksi, että hänellä oli kiire. Ja kaikki tuo täydessä hiljaisuudessa.

Mietin, ja tunsin kuin olisin ollut ottamassa ensimmäistä askelta heikolla jäällä, heittäessäni kysymyksen ilmaan odotin kuinka jää särkyisi ja jääkylmä vesi kastelisi minut.

- "Pystytkö sinä siihen?"

Hän yritti näyttää kärsivälliseltä, silti vaistosin että hän oli kuullut tämän lukemattomia kertoja ennenkin.

- "Tottakai minä pystyn, mutta pystytkö sinä maksamaan sen hinnan?"

Tunsin kuinka jää kesti ensiaskeleen, ehkä hieman natisten, mutta olin edelleen pinnalla. Nopealla liikkeellä pukumies kaivoi povitaskustaan kortin, laittoi sen pöydälle työntäen sen lopulta sormella eteeni. Laskin katseeni pöytään, kortti oli jokseenkin pelkistetty. Siihen oli kirjoitettu ainoastaan J-9015931492342, hallintotehtävät.

- "Älä ihmettele, siihen nimeen tottuu nopeasti", hän sanoi huomattessaan minun jääneen tuijottamaan korttia.

En saanut lopulta ajatuksia liikkeelle mihinkään suuntaan ja se näytti ajavan ilmiselvästi hänen hermojaan tiukalle.

- "No, miten on?", hän kysyi viimein.

- "Tuota .. saanko minä sen minuutin?", oli minun pakko kysyä.

Hän mietti hetken kipaten lopulta alas viimeisen tilkan kahvia kupistaan.

- "Saat 15. Ne 15 minuuttia ennen julkisuutta ja bonuksen."

Tuo tarjous särki koko haavekuvani; ajattelin voivani pitää rakkaastani kiinni sen minuutin ajan ja keskittää kaiken tämän kaipuun ja pahan olon siihen hetkeen, minuuttiin, mutta tämä antoi kieltämättä erilaisia ulottuvuuksia.

Rehillisesti sanoen odotin vain sitä hetkeä, että hän kuittaisi "tyhmä, menitpäs halpaan!". Olo oli muuttunut skeptisen välinpitämättömäksi, koko olotilan olisi voinut hyvin tiivistää ilmaisuun "niin varmaan joo". Mutta koska en enää nähnyt mitään hävittävää, päätin ottaa toisen askeleen jäällä.

- "Hyvä on."

Hänen ilmeensä kirkastui välittömästi.

- "Se on selvä sitten."

Mies nousi pöydästä ja kääntyi lähteäkseen pois. Tunsin itseni hieman hölmöksi.

- "Tota, mitä nyt?"

Hän kääntyi ympäri myhäillen.

- "Istu vaan rauhassa ja nauti matkasta."

Hän kääntyi ja käveli pois. Hiljaisuus jatkui, paikassa ei nyt ollut enää ketään. Istuin yksin pöytäni ääressä, pöydällä oli enää kaksi tyhjää kahvikuppia. Katseeni pysähtyi omaan kuppiini, joka oli nyt puolillaan. Aivan kuin ajatuksista havahtuneena huomasin, että terminaali oli jälleen täynnä elämää. Nostin katseeni televisioon, joka näytti jälleen vielä tuoreessa muistissa ollutta ohjelmaa.

Alueen kello näytti nyt aikaa 15 minuuttia ennen H-hetkeä. Liike ihan edessäni sai minut lopulta hätkähtämään, näytti siltä kuin olisin hörpännyt pöydällä olleesta kahvimukista. Pomppasin pystyyn ja huomasin tuijottavani itseäni. Kuitenkin näin myös itseni seisomassa siinä vieressä. Yritin tökätä itseäni sormella, mutta totesin että elolliset hahmot näyttivät olevan kuin haamuja .. tai sitten minä olin, ja elottomia en pystynyt siirtämään.

Joka tapauksessa, itsensä näkeminen kolmannesta persoonasta oli erikoinen kokemus. Tuijottaessani siinä huomasin omituisen jutun: kun keskityin näkemääni, aloin kuulla ääntä. Alussa se tuntui kuin siinä tuolilla istunut versio minusta olisi puhunut niin hiljaa, että se jäi yleisen hälinän alle, mutta ääni voimistui kun keskityin.

- "Hitto, melkein voisi jänistää ja juosta pois."

Samassa tajusin mitä kuuntelin: minähän olin ajatellut tuota silloin. Vilkaisin viereiseen pöytään ja keskityin kahvikuppia pyöritelleeseen naiseen.

- "Kenen helvetin takia tässä lukee 'Coffee may be hot'?"

Uskomatonta! Samassa huomasin kuinka ajanjakson versio minusta nousi pystyyn ja suuntasi väkijoukkoon. Käänsin katseeni minne näin itsenikin menevän. Ja siellä oli myös hän! Tyttö pyöri sen elokuvajulisteen edessä, aivan kuten muistinkin. Kävelin väkijoukossa ihmisten läpi päätyen hänen ja sen aikaisen itseni väliin.

- "Missähän se on? Helvetti jos se ei tule..."

Oli uskomatonta seurata hänen ajatuksenkulkuaan. Samantien kuului ääni hänen selkänsä takaa.

- "Hei."

Tunsin uskomattoman jännitystilän kummankin välillä. Mutta mikä oikeastaan pahensi tilannetta, huomasin nopeasti kuinka molemmat ajattelivat täsmälleen samaa!

- "Sano nyt se sille .. sano sano... mitähän se aattelee?"

- "Mitähän se meinaa? Tämä on se takaraja! Nyt mun on sanottava se!"

Hiljaisuus. Halatessa molempien ajatusmaailma teki täyden stopin ja pysähtyi samanlaiseen tunteeseen. Ja miten uskomattoman tuskallista tuota oli seurata vierestä!

- "Hei, meidän pitäs mennä jo", kuului portilta.

Käännyin katsomaan hänen isäänsä.

- "Eipäs nyt tyttö pyytänyt poikaa mukaan, vaikuttaa ihan kivalle."

Lätkäisin käden kasvoilleni. **Tämän** olisi joku voinut minulle kertoa aikaisemmin! Tuskallisempaa oli, kun jouduin todistamaan "No, moi":n kolmannessa persoonassa. Muistan kyllä mitä itse ajattelin tuolloin. Hän tuijotti hetken sekavin tuntein ja kääntyi lopulta pois.

Katselin hetken ympärilleni ja kävelin lopulta perään lentokoneeseen. Kävellessään koko sen pitkän tunnelin hän piti kännykkäänsä esillä, odottaen soittoa tai tekstiviestiä saapuvaksi. Lentokoneen ovella lentoemäntä huomautti puhelimesta jolloin hän sujautti sen nopeasti

taskuunsa.

Seurasin kellostani minuutteja, lopulta sekunteja. Samassa kuulin hänen kännykkänsä soivan. Monet päät kääntyivät matkustamossa, monelle tuli pakokauhun tunne. Hän otti ja vastasi. Pari sanaa ja korviahuumaava ääni valkoisen välähdyksen saattelemana repi korviani.

Säpsähdin ajatuksistani lentoaseman kahviossa. Pukumies istui jälleen minua vastapäätä.

- "Se oli kovaa kyytiä", hän sanoi viimein.

En tiennyt oikein enää mitä sanoa. Olin jotenkin alitajuisesti syyttänyt itseäni tapahtuneesta ja nyt uskoin siihen vieläkin voimakkaammin. Luulin aikaisemmin että olin saavuttanut jotenkin pahan olon pohjalukeman, nyt depressiivinen ja ahdistava olo paheni entisestään.

- "Sopimus on sopimus, sinä tiedät mitä myit. Tulen perimään omani kun lähdet joskus tästä maailmasta. Onko sinulla mitään sanomista ennen kuin lähden?", hän kysyi.

Omituinen ajatus valtasi hetkeksi mieleni.

- "Kuule, olisiko mahdollista..."

4 .. Ei loppukevennystä

"Älä ajattele miten pahalta sinusta tuntuu. Ajattele miten paljon paremmalta sinusta voisi tuntua."

Huoneessa oli syvä hiljaisuus, ei tosin häiritsevä sellainen. Pidemminkin ehkä rauhallinen ja lämmin, kuin olisi leijunut ilmassa. Tuntui kuin olisi ollut valveillaolon rajamailla ja palasin todellisuuteen kuin painajaisesta.

- "Koska te tuutte takasin", kysyin viimein rikkoen hiljaisuuden, vaikka tiesin vastauksen.
- "Viikon päästä sunnuntaina."

Katselin varovasti ympärilleni. Nyt tai ei koskaan.

- "Kuule... tota .. voisinks mä tulla mukaan?"

Hän tuijotti minua hetken kuin olisi kuullut jotain mitä ei voinut uskoa todeksi, sanoi sitten yrittäen piilottaa innostustaan.

- "Joo, meiän ukko saa sulle töistä lipun."

Jaa-a, nyt kysyt mitä sitten?

"Juuri tulleen tiedon mukaan Helsinki-Vantaan lentoasemalla on sattunut traaginen lentokoneturma."

"Pitkään jatkuneiden etsintä- ja pelastustöiden jälkeen koneesta ei löytynyt eloonjääneitä. Onnettomuuden on vahvistettu vaatineen 123 uhria."

Olisikohan sinun aika sanoa jotain jollekin?